

Sinoć je, u Kulturnom centru Novog Sada, održana promocija knjige "Trideset i nešto" mlade autorke iz Novog Sada, Sanje Škorić, u izdanju Stylos-a.

Magistar pravnih nauka, sekretar na Pravnom fakultetu za privredu i pravosuđe u Novom Sadu. Sanja Škorić je svojim prvim romanom, a trećom knjigom (prve dve su bile kratke priče), pokazala i dokazala kako i pravne nauke i pravnici, koji po nekom ukalupljenom mišljenju, slove za suvoparne, mogu biti kreativni i nadahnuti lepom književnošću i da stvaraju u okviru nje.

***Zašto roman posle tridesete, a ne ranije?**

-Želja za pisanjem je oduvek čučala u meni, ali sam smatrala da još uvek nisam pročitala dovoljno knjiga da mogu da se odvažim da i ja napišem i objavim nešto što bi i neko drugi mogao da čita - priznala je Sanja Škorić, koja je majka jedne Milice i jedne Tijane, i koja je pored svih obaveza uspevala da svoje ideje, svoje maštarije, kroti, stavljajući ih na papir.

„Mora se nešto od toga iziveti, da bi se moglo pisati o tome“, ali je to istovremeno i okidač za fantaziju. Tema ovog „romana o ljubavi“, kako je u predgovoru naznačio novinar i publicista Budimir M. Popadić, koji čitaoca vodi kroz dva dijametralno suprotna sveta, onaj koji se dešavao u Srbiji s početka 90-tih, i onog drugog, američkog, holivudskog, sjajnog, sveta jave i sveta sna.

***Šta je bilo najteže?**

-Najteže je bilo pisati i prisećati se godina kada je Novi Sad bio preplavljen izbeglicama, bombardovanja, perioda kojeg niko ne želi da se seća, da preživljava ponovo. To je bila naša zbilja, ali mi je poslužila kao neizbežan dekor za tvrdnju da „se sreća može naći i u najmračnijim trenucima, i da ljubav uvek pobeđuje“.

***Kako ideje o kojima se mašta izgledaju u životu jedne poslovne žene?**

-Meni je bilo lepo dok sam pisala, istinski sam uživala i zadovoljna sam. Nekako su mi uvek ideje dolazile noću, kada sam mogla da radim, da pišem. Uvek sam se trudila da zapišem svaku nadolazeću misao, jer ujutru više nije zvučala tako dobro. Zato mi je često bilo žao da nešto ne privedem kraju.

***Da li postoji mogućnost da to neko pročita i u Americi?**

-Moja sestra koja živi u Kanadi, pristala je da prevede ovaj roman i mislim da će to njima biti zanimljivije nego nama, posebno deo iz 90-tih, o čemu naš čovek nerado čita, čega se nerado seća. I meni je o tome bilo teško da pišem jer sam ponovo to preživljavala, ali kada čitate o nekom drugom, onda to doživljavate na drugačiji način.

***Ima li na pomolu novih ideja?**

-Pišem novi roman, drugačiji, ali takođe sa ljubavnim elementima. Valjda sam posle tridesete dovoljno iskusna da o ljubavi mogu da pišem na pravi, razumljiv način, a i čitaoci to vole. Mada,

malo je nezgodno jer sam odlučila da pišem u prvom licu, pa su često ljudi skloni da vas – pisca, poistovete sa likom o kojem pišete, da vas na neki način razotkriju, ne dozvoljavajući vam književne slobode.

Sanja Škorić je na ovoj promociji govorila i svoje ljubavne stihove, i stihove pesme za decu (jedine koju zna napamet), što može biti dobar znak da ćemo možda uskoro prisutvovati predstavljanju neke nove knjige poezije, uz novi roman koji piše.

Popadić kaže da je roman Sanje Škorić pisan sa lakoćom i razumevanjem, intrigantno. U nestrpljivom čitateljskom iščekivanju onoga što sledi na sledećim stranicama, čita se gotovo na mah, bez ispuštanja iz ruku. Ovo je knjiga za uživanje i opuštanje, ali koja nakon isčitavanja neizbežno, makar za kratko, navodi na razmišljanje, analizu vlastitih stavova, života i ljubavi, naravno. Ukratko, ovo je knjiga kojoj će se čitaoci rado vraćati.

Sve rečeno, i ono što nije, a naslućivalo se, bilo je dovoljno da nas zaintrigira da ovu knjigu pročitamo.

www.toparbjja.com

www.toparbjja.com

www.toparbjja.com

www.toparbjja.com

www.toparbjja.com